

„En Nabob!“ gentog Per og saae ned ad sin lysegule, fløjlsagtige Dragt, der ligeledes stammede fra Italien, og som han den Dag bar for første Gang i Anledning af den stærke Solvarme. „Det smigrer mig naturligvis. Kun mangler jeg desværre de dertil hørende Millioner.“

„Men dem faar De jo,“ henkastede Hofjægermesterinden — ligesom lidt fortrydeligt.

Ordene faldt hende ud af Munden halvt mod hendes Vilje. Hun fortrød dem straks og gav sig til at tale om andre Ting, idet hun elskværdigt opfordrede ham til at tage Plads hos dem, — der laa netop en sammenslaet Feltstol i Græsset ved Siden af.

For Per havde den lille Bemærkning været god at faa Forstand af, — og han blev forstemt. Alt-saa havde de siddet og talt om hans Forlovelse, og naturligvis var da ogsaa hans Svigerfaders Penge bleven bragt paa Bane. De to Ting var aabenbart uadskilleligt sammengroet i Folks Bevidsthed. Forresten havde han af sig selv begrebet, at Frøken Blombergs Nabob-Lignelse ikke just var ment som en Kompliment.

Han satte sig ned og gav sig til at monstre den unge Dame. Og nu, da han havde hende paa nærmere Hold, saae han mere nøgtern paa hendes Skikkelse og bedømte den som Kender. Han fandt dog ikke meget at udsætte paa hende. Trods sin Forstemthed maatte han undre sig over, at han ikke straks ved deres Møde i Alleen havde lagt Mærke til, hvor smuk hun var. Sikken et Par klare og uskyldige Øjne! Og saadan en smuk Mund, saa blødt kruset, endnu lidt spæd maaske og lidt blodfattig, men til Gengæld frisk og kysk som en vild Rose.